

[Henry Christensen.]

stiller mig bestemt, at det offentlige står over for stadig at skulle løse meget store opgaver — uddannelsesmæssigt, socialt og på en række andre områder — men jeg forestiller mig ikke, at det offentlige vil være i stand til at løse alle de opgaver i de kommende år, som vi gerne ville løse. Ønskerne er — og det gælder os alle — meget større, end at de selv med den bedste vilje vil kunne opfyldes. Derfor er en planlægning, derfor er en afvejning, og derfor er en prioritering vigtig.

Som svar på min beklagelse af, at vi nu får udskudt det reviderede anlægsbudget, talte ministeren om sammenhængen med driftsbudgetter. Ja, det vil jeg ikke benægte, men alligevel betyder det, at folketinget stadig ikke får mulighed for det forberedende arbejde med vort omfattende offentlige anlægsbudget, som vi nu igen til efteråret i forbindelse med den kommende finanslov skal tage stilling til. Det er denne langsigtede afvejning, jeg gerne vil i gang med — jo før jo hellere — og derfor beklager jeg den udskydelse, der nu igen har fundet sted. At der så kan vindes andre ting derved — ja, det kan jeg glæde mig over; men den anden side af sagen beklager jeg.

Jeg skal afstå fra at gå i enkeltheder vedrørende en række af de andre ting, hvor fristende det end er. Jeg vil bare mere sammenfattende sige, at det forekommer mig, at økonomiministeren stadig på en række af de centrale områder — både vedrørende den offentlige udgiftspolitik, vedrørende spørgsmålet om en mere autoritativ indkomstpøolitik, vedrørende spørgsmålet om den form for automatisk dyrtidsregulering, vi har, og hvor jeg henviste til de stærkt kritiske indvendinger i betænkningen — med spørgsmålet om, at man springer væk fra nogle af de ting vedrørende strukturrationalisering o. s. v., der var behov for, går udenom, viger udenom. Efter min opfattelse er det nu — i tide inden næste overenskomstforhandling — der skulle ske noget, og jeg mener, at tiden til at handle er inde.

Og så har jeg bare én bemærkning til. Den gælder det vækstudvalg, som ministeren nu vil have — jeg forstår, det beror på

en særlig aftale mellem ministeren og hr. Niels Westerby. Da det er et regeringsudvalg, kan jeg naturligvis ikke blande mig deri, men man kan måske spørge: hvor rationelt og fornuftigt er det, at man skal lave et nyt udvalg, der — som hr. Niels Westerby sagde — f. eks. skal undersøge problemerne vedrørende landbrugets strukturrationalisering, som jeg forstår at det økonomiske råd også undersøger og landbo-kommissionen ligeledes har undersøgt? Vi skal naturligvis have god viden om tingene; men jeg synes også, vi skal bære os fornuftigt ad, således at vi sætter ind på de områder, hvor vi i særlig grad har behov for at skaffe os øget viden om tingene, og ikke bare laver udvalg for udvalgenes skyld, eller fordi ministeren gerne vil være venlig over for hr. Niels Westerby. Jeg forstod på hr. Erling Olsen, at han på socialdemokratiets vegne kunne give positiv tilslutning til tanken på forhånd — det var i hvert fald, hvad han sagde vedrørende dette vækstudvalg — og derfor var der ikke mere at bemærke. Når socialistisk — hvad hedder det — Socialdemokratisk Samfunds udmærkede repræsentant her har givet så varm tilslutning til det, går jeg ud fra, at ministeren handler derefter.

Økonomiministeren (*Ivar Nørgaard*): Vi vil naturligvis gerne gøre noget for at være venlige, men når vi nedsætter et vækstudvalg, er det nu ikke kun for at være venlige eller kun for at ville have et udvalg til. Det forekommer mig, at det er nok så relevant at få kulegravet de problemer, der er afgørende for den økonomiske vækst, som det har været relevant at få kulegravet problemerne med inflationen, idet det, der er vanskeligheden, er, hvordan vi får produktionen og indkomsterne til at udvikle sig noget mere i samme retning og på samme niveau. Det, der er dilemmaet i øjeblikket, er, at indkomsterne bevæger sig for kraftigt i forhold til produktionen; men kunne vi finde frem til midler, hvorved vi fik produktionen til at nærme sig indkomstudviklingen, fremfor kun at bestræbe os på at holde indkomststigningen nede på produktionsniveauets højde, ville meget være vundet; bl. a. ville vi jo få løst problemerne betydelig mere konstruktivt, og det kan jeg ikke tænke